

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 174: Forslag til lov om ændring af integrationsloven og udlændingeloven. (Lovens formål, udmelding af landstal, visitering, introduktionsprogrammet, tilbud, rådighedsforpligtelse, finansiering m.v. og tidligere tidsbegrænset opholdstilladelse til velintegrerede udlændinge m.v.).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder). (Fremsat 12/3 2003. Første behandling 19/3 2003. Betænkning 20/5 2003. Anden behandling 27/5 2003. Tillægsbetænkning 27/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Søndergaard (EL):

Problemet med det her lovforslag er, at regeringen ensidigt lægger vægten på pligtsiden og glemmer, at der også er en rettighedsside i vendingen pligt og ret. Og for at illustrere den skævvridning vil jeg nævne indførelsen af de individuelle kontrakter.

For så vidt er det udmærket. Og vi kan sådan set støtte, at man har nogle kontrakter, nogle aftaler, hvor der indgår nogle forpligtelser for folk. Men indgår man en kontrakt, så er der jo to parter. Og opstår der uenighed om fortolkningen af indholdet – og det kan jo faktisk ske, når man indgår aftaler – så kendes det fra andre sammenhænge, f.eks. leje- eller købskontrakter, at man kan klage. Det kan man også i socialsager, nemlig til ankenævn. Andre steder kan man klage til andre instanser. Men ikke her.

Her er retssikkerheden sløjft, og der er kun pligten tilbage, nemlig pligten til for den enkelte at opføre sig ordentligt, gøre, hvad der bliver sagt, rette ind eller ryge ud. Ikke noget med, hvordan konflikter kan løses. Ikke noget med, hvordan uklarheder og fortolkninger kan udredes. Det handler om at slå hælene sammen, ellers bliver der bare skåret i ydelserne.

Et andet eksempel på, hvordan vilkårligheden bliver et gennemgående træk i lovgivningen, er bestemmelsen om, at udlændingesager skal kunne afgøres af kommunalbestyrelserne. Ikke sådan generelt, men helt ned på personniveauet. I modsætning til retssikkerheden på socialområdet, som er reguleret i en særlig lov, er

det her lovforslag fuldstændig frit for regler. Det må vi selvfølgelig advare imod, for det betyder jo, at man risikerer, at der kan laves politiske kampagner på enkeltpersoners forhold, som det vil være meget vanskeligt for de pågældende at forsvare sig imod.

Med den model udpeger man en veldefineret gruppe i befolkningen og vedtager, at deres særlige personlige forhold skal op på byrådets dagsorden i modsætning til den øvrige del af befolkningen, som er beskyttet af retssikkerhedsloven.

Afslutningsvis vil jeg sige med hensyn til det ændringsforslag, vi vedtog under anden behandling fra ministeren, at hvis vi ser bort fra de elementer af kontrolsamfund, som ligger i det, så skal man altså lige prøve at forestille sig, hvordan dagligdagen bliver på institutionerne, når pædagoger i en i forvejen hårdt presset hverdag ikke alene skal tage sig af børnene, men også skal til at tage sig af de voksne.

Det tror jeg hverken pædagogernes uddannelse eller normeringerne er til. Men det mener regeringen, og det mener et flertal, og det finder vi meget uheldigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 82 stemmer (V, S, KF, RV og KRF) mod 26 (DF, SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 223: Forslag til lov om ændring af lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v. (Ændret repræsentation i Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, oprettelse af amtskommunale patientkontorer m.v.).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen). (Fremsat 30/4 2003. Første behandling 6/5 2003. Betænkning 21/5 2003. Anden behandling 27/5 2003).